

André András

Metamorfózis

Apám érdeklődő ember volt (s dogmatikus is persze, élte utolsó pillanatáig nem tett le arról, hogy a vágyott és az érzékelt világot egy kalap alá terelgesse – de hát nem így vagyunk-e ezzel mindannyian?), szeretett és *értett* is olvasni, rendkívül karakterérzékenyen rajzolt, verset, zenét *szerezett*. (S végül egy hegedűt, melynek nyoma veszett...)

Értette hát kamaszkori metamorfózisom is.
(Bár *pár dolgot*, azt hiszem, ő sem látott kristálytisztán.)

Ama *Kezdetleges*, kora nyári késő reggel...
Mintha a *lélekző anyag* már akkor is bizalmatlan lett volna egymás iránt; az édenkerti hullók rejtőzve csusszantak a nyirkos, sűrű aljnövényzetben. Tökvirágok kiscsibe-sárgája világított nagy tollú kotlósaik alól, s a közeli nyárfa-ligetesből olykor egy angyal fújta tuba hangja szállt föl, legyezősen szétnyílván a makett-égbolt alatt; olvadt vaj illatától ihletett kakukk humanizálta a nyugtalan étert.
Katonás rendben z(s)endülő, gyöngéd rohamra készen a házias fajok: már ugyancsak kukorikolt a kukorica is – gyakran voltam a kert önkéntes foglya, árnyas-villódzó, szelíden szökdöső folyót lestem, elolthatatlan zölddel áradó természetet, mellyel érdekes dialógust folytattam – azt játszottuk, hogy ha én sem szólok meg, akkor biztosan *Ő* is ért engem. (Ennyiben nyilván maga az Isteni Természet *része* lehetett, mert hát milyen Isten az, ki *hangszórós* szóba ereszkedik?)

Akkor éppen egy elszáradt töklevel torzóját hasonlítottam acsargó kutya szájához... (De hogy miként lesz e dolog egy vers szerves része, arról nem sok elképzelésem volt.)

ANDRÉ ANDRÁS (1955) Martonvásáron él. Kötetei: *Mélyhűtött dallam* (2000), *Köztes anyag* (2017).

Most majdnem azt *mondtam*: későn vettem észre,
csodát látó bambaságom már nem tudtam semmissé tenni,
de apám megjelenésekor nem éreztem azt, hogy nyakon csíptek volna.
Ugyanakkor mosolyában megcsillant egy csepp, ürmös fény is.
Ha tudhat egy mosoly festeni, e mosoly körülbelül így festett:
„ehen, a fiatalúr már bekapta a horgot. Tudtam, hogy ez lesz a vége. Hogy
elkezd... Már akkor gyanús volt, mikor azzal szekírozta az édesanyját,
hogya ő nem lesz ott a mennyországban, hiányozni fog-e neki?
(A sírás nem válasz! Igaz, ideges fejrázásom se.) Most még csak nézdegél,
mintha más nem tudna nézdegélni... Sej-haj, tökvirág vagy miegyéb –
nem lesz az örökké érdekes. Majd ha fa szeretne lenni, némi öntudattal
persze, egy cseppnyivel legalább, s annak *szerényen* csillanó ablakán, rejtőzve
leskődni; mint csudálják...

Már akkor gyanús volt, mikor oly sápadt arccal imbolygott körülöttünk
(s nem *közöttünk*, nem ám) mintha Ady halotti maszkiájával lámpázna.
Tessék csak nyugodtan csodálkozni a világon, mint a kiscsibe, ki *olyat*
még nem látott, de ne ilyen feltűnő-mamlaszul. (Nocsak, nocsak,
lobbogat az szent láng?)

„Fiam, fiam, mi lesz teveled?

Fiam, fiam, mi lesz tebelüled? Cipész, házas s *rendes* ember aligha.

Fiam, fiam: mibe keveredtünk?”

Sokáig nem tartott a mosoly, s múltával hamar egymás szavába
botlottunk, mintha mi-sem történt volna.

Igaz is, ugyan történt-e?

Valami mégis: valami olyasmi, ami nem való nagydobra,
annyit nem ér, de egy íráskában tán eléldegélhet.

Hogy miről beszélgettünk, persze nem emlékszem már,
de hogy semmi köze nem volt a történéshez, az szent igaz –
mindketten tudtuk hát, *miről* van szó.

Tudták a szilvafák, tudták az almafák is, átváltozott lények
mosolyával mosolygó egresbokrok.

Silbak

A szélütött kályha méhében rég holt parázs szelleme rídogál... „Fázom, úgy fázom, lázas hőmérőkről álmodom.”
A kifutópályán elakadt higanyszál hetente csendülő lámpafényben melegszik.

Mintha már az *idők kezdete óta* várnák a föloldozást; a buborékos habarcsban dallam-fossziliák. Mennyi elcsurgó hajnali rigódal, reggeli víg csörömpölés, csillogó bársonyból kibomlott s fölrebbent hangszösz, kertből beszűrődő serény motozás zaj, mennyi napsütötte dúdolás a fagyos csempékben!
Mennyi külön szájból buggyanó vidám nevetés – tarka szöttesként lebbent a végtelen partjai felé, hol érett angyalok várták, mindhiába, rejtett derűvel, szüntelen: csiklandó habja csapja lábukat...

A gáztűzhely álmában kedvére összeégett.
Tigriskarmait meresztve mar a légbé, ropogva ég majd mind négy rózsájának lángja! – egy újabb álom is csak színvaló lehet...

Hová egér sem kíván piszkítani,
honnan alávetette minden pók a kötelét
és nincsen száműzött eb, ki tévelyegve, itt, e ház előtt torpanna meg.

A mosogatóban megöregedett víz ráncosodik, piszkos habja alatt megfúlt szappan.
Hurutos törölközők, gunnyasztó, sunyi kabátok, ágrólszakadt, eszmélet nélküli szvetterek burkolóznak számkivetett magányukba. S ha van is emlékező, jegesen csillan gombszeme, itt békesség nem lesz, ólmeleg megbocsáttatás...
(Ugyan valaki szól és valaki válaszol is, s mintha, *úgy van*, bólogatna. Ki bánja, tipegjenek elő, marionett-szálon pipiskedők...)

A konyhaszekrény tetején csattogva ver a géplény szíve, konokul kattog a másodpercmutató.

Kik járnak ide vendégségbe a fogcsikorgató, lakatlan sötétben?? Vigasztalan, borzongató ábrákat *rónak* a falakra; bizonyíthatatlan, esdeklő jelek, hajnalonta fölszívódnak – csak egy, az örökkévalóság illó zárványában pislogó őrszem láthatná és érthetné őket.